

Α΄ ΜΕΡΟΣ

Μικρό, σύγχρονο οικογενειακό διαμέρισμα. Στο μπροστινό μέρος της σκηνής βλέπουμε δυο παιδικά δωμάτια, ένα στ' αριστερά κι ένα στα δεξιά. Από το εσωτερικό τους καταλαβαίνουμε αμέσως ότι αριστερά είναι δωμάτιο αγοριού, ενώ δεξιά κοριτσιού. Είναι τα δωμάτια του Άρη και της Τίτας. Στο βάθος και στο κέντρο, η είσοδος του σπιτιού. Μπροστά στην είσοδο ένας διάδρομος. Δεξιά οδηγεί στην κουζίνα και στο μπάνιο και αριστερά στην κρεβατοκάμαρα των γονιών, της Ασπασίας και του Τάκη. Ένα καθιστικό αριστερά και μια τραπεζαρία δεξιά κυριαρχούν στο χώρο.

Νύχτα. Η οικογένεια δείχνει να κοιμάται. Αλλά μάλλον όχι. Γιατί οι πόρτες των παιδιών ανοίγουν και δυο κεφαλάκια κάνουν την εμφάνισή τους και ελέγχουν τον μισοφωτισμένο χώρο του καθιστικού.

Ο Άρης και η Τίτα βγαίνουν προσεκτικά και προχωρούν σταθερά και αποφασιστικά προς το κέντρο της σκηνής. Συναντιούνται και στέκονται ο ένας απέναντι από τον άλλον, σαν τα κοκόρια. Κοιτάζονται. Ο Άρης κάνει μια απότομη κίνηση σαν να θέλει να τη χτυπήσει, η Τίτα τρομάζει... και απειλεί ότι θα φωνάξει... Μαμά!

ΔΙΑΒΑΣΕ ΕΔΩ

ΑΡΗΣ (Ψιθυριστά.) Ναι... Ναι! Φώναξε! Μαρτυριάρα!
ΤΙΤΑ Κι εσύ είσαι απαίσιος!
ΑΡΗΣ Ναι, καλά! Για πες... Γιατί είπες στη μαμά ότι κορόιδευα την Ελένη;
ΤΙΤΑ Εγώ; Πας καλά, παιδάκι μου; Εγώ το είπα;
ΑΡΗΣ Ποιος άλλος; Και για πες... Μόνο εγώ ήμουνα εκεί;
ΤΙΤΑ Πρώτα πρώτα, κύριε, αν θες να μάθεις, δεν το είπα εγώ!

Δ. Β. ΣΕΪΤΑΝΗΣ

- ΑΡΗΣ Αλλά; Ποιος;
- ΤΙΤΑ Η μαμά...
- ΑΡΗΣ Τι η μαμά; Τώρα με δουλεύεις;
- ΤΙΤΑ Άμα μ' ακούσεις θα καταλάβεις! Η μαμά, σου λέω, μας βρήκε στο δρόμο που γυρίζαμε με τη Ελενίτσα, την είδε που έκλαιγε και τη ρώτησε... Ε... κι η Ελενίτσα τής το είπε...
- ΑΡΗΣ (Κοροϊδεύει.) Ε... κι η Ελενίτσα τής το είπε... Ενώ εσύ; Δεν είπες τίποτα, έτσι;
- ΤΙΤΑ Όχι!
- ΑΡΗΣ Ναι... όχι...!
- ΤΙΤΑ Να! (Κάνει σήμα όρκου.) Να μην πάω στη συναυλία του Ρίχι Μάρτιν! (Ο Άρης κάνει ένα σχόλιο, ότι σιγά τώρα μην έρθει ο Ρίχι.) Άμα έρθει...! Πού με βάζεις κι ορκίζομαι! Κι άμα θες να μάθεις, η Ελενίτσα...
- ΑΡΗΣ Ναι! (Μιμείται πάλι.) Η Ελενίτσα... Το βουβάλι που το 'λέγαν... Ελενίτσα!
- ΤΙΤΑ Κοροΐδευε εσύ... Θα 'θελες να 'χες το μυαλό της που είναι..
- ΑΡΗΣ Που είναι... συνέχεια στο φαΐ!
- ΤΙΤΑ Μπορεί... αλλά το θέλει; Αυτή φταίει;
- ΑΡΗΣ Ποιος φταίει;
- ΤΙΤΑ Η μαμά της!
- ΑΡΗΣ Ναι, όλα στις μαμάδες... τα ρίχνουμε τώρα!
- ΤΙΤΑ Ναι... γιατί είναι κληρονομικό!
- ΑΡΗΣ Και τι πα' να πει αυτό;
- ΤΙΤΑ Πα' να πει ότι έμοιασε στη μαμά της! Που και μόνο να τη δεις... θα πάθεις! Η κουκλάρα! Και μας έλεγε πως όταν η μαμά της ήτανε μικρή, έτσι ήτανε!
- ΑΡΗΣ Α! Κι εσείς το χάψατε!

ΑΝ ΕΣΥ... ΗΜΟΥΝ ΕΓΩ!

- TITA Τι λες... Εγώ... όχι! Καθόλου!
- ΑΡΗΣ Τότε;
- TITA Τότε... μας έφερε φωτογραφίες! Οπότε μη μιλάς!
Γιατί ήτανε φτυστή η Ελενίτσα! Αλλά εσείς τ'
αγόρια... τίποτα δεν ξέρετε! Έτσι και δείτε κα-
νένα κορίτσι με κανένα κιλό παραπάνω...
- ΑΡΗΣ Κιλό;; Χα! Κιλό λέει! Κιλάρρα, πες! Μια κοιλάρα
να! (Γελάει.)
- TITA Καλά ρε, ούφο είσαι; Αυτό είναι ύψος!
- ΑΡΗΣ Τι είναι;
- TITA Ύψος! Θα γίνει ψηλή!
- ΑΡΗΣ Πώς; (Γελάει.) Θα βάλει τακούνια και θα φύγει η
κοιλιά;
- TITA Ναι, κοροΐδευε... Αλλά το ξέρουμε! Εσείς θέλε-
τε να είναι όλες...
- ΑΡΗΣ Τίποτα δε θέλουμε... Γιατί όλες είσαστε... βλαμ-
μένα!
- TITA Ναι, βλαμμένα... Όλες; Όλες όλες;
- ΑΡΗΣ Ναι, όλες!
- TITA Κι άμα σου πω... Άμα...!!
- ΑΡΗΣ Άμα; Τι άμα;
- TITA Άμα-λία!!!!
- ΑΡΗΣ (Ξαφνιάζεται και ντρέπεται.) Ε;
- TITA Πάρ' τα!!
- ΑΡΗΣ Ε... Τι;
- TITA Ε τι, λέει... Κοίτα πώς έγινε... Κοκκίνισε ολόκλη-
ρος! Καλά μην κάνεις έτσι, παιδάκι μου! Ούτε πί-
σω σου να ήτανε... Α! Νάτη! (Του δείχνει ένα κορί-
τσι από το κοινό. Ο Άρης γυρίζει να δει, η Τίτα πεθαίνει
στα γέλια.) Τα 'παιξες τελείως, έτσι; Ε, πώς να μην
τα παίξεις; Αφού τη βλέπετε και σας φεύγει το

- πατίνι από τα πόδια! Κολλάει το μηχανήμα! Αλλά αυτή δε σας μιλάει! Κι επειδή δε σας μιλάει... τι είναι; Γλάστρα!!! Αυτή είναι γλάστρα, έτσι;
- ΑΡΗΣ Ναι, γιατί δεν είναι; Και μόνο γλάστρα; Το άτομο είναι λoστ ιν σπέις! Στον κόσμο της!
- ΤΙΤΑ Μπορεί! Αλλά άμα θέλει, έτσι και κουνήσει το δαχτυλάκι της σας στέλνει κι εσάς εκεί... Να ψάχνετε να τη βρείτε! Καλά κάνει όμως και δε σας δίνει σημασία! Γιατί δεν ξέρετε ούτε πώς να μιλήσετε στα κορίτσια, ούτε πώς... ούτε... άσε... Τίποτα δεν ξέρετε!
- ΑΡΗΣ Ενώ εσείς που ξέρετε να μιλάτε; Όλο πσου – πσου – πσου και πσου – πσου – πσου, θάβετε η μία την άλλη... και στο τέλος λέτε...
(Τη μιμείται.) «Ναι, αλλά μην το πεις πουθενά!» Κι όσο δεν πρέπει να το πείτε πουθενά αυτό που σας λένε... τόσο δεν κρατιέστε! Λες κάτι στην κολλητή σου για μια άλλη, σου λέει κι αυτή για μια άλλη... άλλη... ύστερα πάτε στις άλλες, τους τα λέτε... και γίνεστε κολλητές! Με τις άλλες! Και κάθε εβδομάδα κι άλλη κολλητή. Να δω πόσο καιρό θα μείνεις με την Κατερίνα...
- ΤΙΤΑ Ποια Κατερίνα;
- ΑΡΗΣ Α, πάει η Κατερίνα, έτσι;
- ΤΙΤΑ Ναι αμέ, πάει... Σε νοιάζει; Τώρα είμαι... με την Αμαλία!
- ΑΡΗΣ Δε σ' το 'λεγα εγώ... (Ξαφνιάζεται.) Με ποια;
- ΤΙΤΑ Έπαθες;
- ΑΡΗΣ Τι να πάθω; (Μπαίνει στο δωμάτιο της Τίτας.) Έτσι κι αλλιώς, ψέματα λες!
- ΤΙΤΑ (Αντιδρά και δεν τον αφήνει. Του πετάει την παντόφλα

ΑΝ ΕΣΥ... ΗΜΟΙΝ ΕΓΩ!

- της.) Νομίζεις! Να δω τι θα κάνεις όταν θα έρθει εδώ...
- ΑΡΗΣ Ναι, ε; Τι θα κάνω! Ό,τι κάνεις κι εσύ όταν είναι εδώ ο φίλος μου ο Γιώργος...
- ΤΙΤΑ Τι κάνω;
- ΑΡΗΣ Έλα ντε... τι κάνεις; Μήπως όλα; Τα πάντα δεν κάνεις; Και δε δοκιμάζεις όλα σου τα ρούχα; Χειμωνιάτικα και καλοκαιρινά; Ακόμα και το κορμάκι του μπαλέτου! Και με φιγούρες!
- ΤΙΤΑ Πρόβα κάνω!
- ΑΡΗΣ Ναι! Πρόβα! Τότε σε πιάνει! Κι άμα θες να ξέρεις, από τότε που ο Γιώργος έρχεται στο σπίτι, έχεις έρθει στο δωμάτιό μου δεκαεφτά φορές! Τις μετρώ! Όσες τα δύο τελευταία χρόνια μαζί!
- ΤΙΤΑ Είσαι ψεύτης!
- ΑΡΗΣ Είπε ο γάιδαρος τον πετεινό κεφάλαι! Και είσαι και μαρτυριάρα!
- ΤΙΤΑ Κι εσύ είσαι... απαίσιος! Κι όλα τ' αγόρια είσα-στε! Και... και... κι εγώ... άμα μεγαλώσω... δε θα 'θελα ποτέ να ήμουν αγόρι!
- ΑΡΗΣ Γιατί εγώ θα 'θελα να είμαι χορίτσι;
- ΤΙΤΑ Θα 'πρεπε όμως, για να καταλάβεις! Που δε μ' αφήνουν να κάνω τίποτα μόνη μου... Κι όλο είναι... (Μιμείται.) «Να πάρεις και τον αδερφό σου... Αν δεν έρθει ο Άρης μαζί σου, δε θα πας πουθενά, κατάλαβες;» Κι εσύ μέχρι και σε σινεμά έχεις πάει μόνος σου! Πες, δεν πήγες; Και σε πάρτι πήγες! Κι εμένα, μόνη μου, ούτε μέχρι τη γωνία δε μ' αφήνουν!
- ΑΡΗΣ Κι εσύ άμα ήσουν αγόρι... θα καταλάβαινες! Να δεις πόσο ωραίο είναι... να σε στέλνουν συνέ-

χεια... μαζί σου... «Το βράδυ θα πας να πάρεις την Τίτα από το μπαλέτο!» Κι εγώ να μη θέλω! Και να με βλέπουν κι οι φίλοι μου! «Πάλι με την αδερφή σου! Και που εσένα τώρα σου κάνουν όλα τα χατίρια! Που ό,τι θέλει η Τίτα γίνεται! Που πας στη μαμά και κλαίγεςα! Που... για πες; Δεν πας; Και όλα δε σου τα κάνει! Κι όταν θέλεις κάτι της το λες και πάει και το λέει στον μπαμπά! Κι εμένα άμα θέλω κάτι... Ξέρεις τι μου λέει; Πες το στον πατέρα σου! Κι από ρούχα και τέτοια; Άσε! Ένα μου παίρνουν... δέκα εσένα...

- TITA Ναι, αλλά εγώ είμαι... και κορίτσι!
- ΑΡΗΣ Είδες... ό,τι σε συμφέρει!
- TITA Ναι, αλλά και γιατί βοηθάω και τη μαμά...
- ΑΡΗΣ Ναι, τη βοηθάς! Κι εγώ τους βοηθάω! Και τους δύο! Κι όλο εμένα στέλνουν για δουλειές! Κι η μαμά κι ο μπαμπάς!
- TITA Εγώ λέω για το σπίτι! Δε συγυρίζω; Κι όλα δεν τα 'χω μάθει να τα κάνω; Και δε φτιάχνω και το δωμάτιό μου; Ενώ εσύ; Τίποτα! Κι άμα θες να ξέρεις, η μαμά κουράζεται πιο πολύ απ' όλους!
- ΑΡΗΣ Ναι, ε; Γιατί ο μπαμπάς; Δεν κουράζεται; Έχεις πάει ποτέ στο μαγαζί να δεις τι κάνει; Εγώ έχω πάει! Κι ο μπαμπάς... κουράζεται πολύ ρε, το ξέρεις; Κι όλοι οι μπαμπάδες κουράζονται περισσότερο... γιατί δουλεύουν και... γιατί...
- TITA Και... γιατί...;
- ΑΡΗΣ Δουλεύουν!
- TITA Ναι, κι οι μαμάδες όμως! Κι άμα θες να μάθεις, υπάρχουνε και μαμάδες που και δουλεύουνε, και είναι και στο σπίτι! Κι εκτός απ' αυτό μας αγα-

ΑΝ ΕΣΥ... ΗΜΟΙΝ ΕΓΩ!

- πάνε και πιο πολύ! Κι εγώ άμα μεγαλώσω... θέλω να γίνω μαμά... Κι άμα γίνω κι έχω ένα αγόρι σαν και σένα... θα του μάθω πρώτα να αγαπάει την αδερφή του και να την προσέχει και να τη βοηθάει... και την αδερφή του... και όλα τα κορίτσια!
- ΑΡΗΣ Κι εγώ άμα γίνω μπαμπάς κι έχω ένα κορίτσι σαν και σένα... θα... θα.. Εγώ δε θέλω κορίτσι! Θέλω αγόρι! Για να μπορώ να του μαθαίνω άλλα!
- ΤΙΤΑ Είδες; Όπως κι ο μπαμπάς! Γι' αυτό σ' αγαπάει! Και πιο πολύ από μένα!
- ΑΡΗΣ Κι εσένα η μαμά! Πιο πολύ από μένα! Κι όλο πίσω σου τρέχει! Γιατί πας και της τα λες όλα! Και σε ρωτάει και για το σχολείο! Και για τις άλλες μαμάδες και για όλα... Κι εσύ της τα λες! Και είσαστε... μεγάλες κουτσομπόλες!
- ΤΙΤΑ Κι εσύ με τον μπαμπά όλο μαζί μιλάτε! Κι όλο ποδόσφαιρα βλέπετε... Γι' αυτό και η μαμά...
- ΑΡΗΣ Η μαμά, τι;
- ΤΙΤΑ Θυμώνει! Δε θυμώνει; Και με τον μπαμπά θυμώνει! Και μετά δεν του μιλάει και κλαίει... και δεν του μιλάει! Γι' αυτό και... όλα τα αγόρια είσαστε... κολλημένα!
- ΑΡΗΣ Κι εσείς κουτσομπόλες! Και μυξο...κλαψιάρες!
- ΤΙΤΑ Και μαλώνετε συνέχεια (Κοροϊδεύει με χοντρή φωνή.) Ποιος είναι ο πιο δυνατός! Κι εσύ όλο το μάγκα κάνεις και...
- ΑΡΗΣ Ναι! Τρέχει τίποτα;
- ΤΙΤΑ Ναι, τρέχει! Γιατί τον κάνεις μόνο εκεί που σε παίρνει!
- ΑΡΗΣ Μόνο εκεί! Σε πειράζει;
- ΤΙΤΑ Με πειράζει!

Δ. Β. ΣΕΪΤΑΝΗΣ

- ΑΡΗΣ Πρόβλημά σου! Ορίστε! (Της δίνει μια σχεδόν... δοκιμαστική.)
- ΤΙΤΑ Πας καλά, παιδάκι μου; Γιατί με χτύπησες τώρα;
- ΑΡΗΣ Γιατί με παίρνει! Γι' αυτό! Και γιατί... έτσι γουστάρω! Κι άμα θες να μάθεις, ένα παιδί, από άλλο σχολείο, μας είπε ότι τα κορίτσια πρέπει να τα βαράς κι ας μην έχουν κάνει τίποτα!
- ΤΙΤΑ Γιατί;
- ΑΡΗΣ Γιατί θα κάνουν, λέει! Σίγουρα! Τ' άκουσε που το 'λεγε ο πατέρας του σ' έναν φίλο του!
- ΤΙΤΑ Ναι, ε;
- ΑΡΗΣ Ναι!
- ΤΙΤΑ Φτου σου τότε!!! (Τον φτύνει και το σκάει. Ο Άρης θυμώνει πολύ και την κυνηγάει γύρω γύρω από τα τραπέζια και τις καρέκλες.) Κι άμα θες να ξέρεις, η μαμά... στα κρυφά... εσένα αγαπάει! Κι επίτηδες το κάνει ότι αγαπάει εμένα! Εγώ το ξέρω! (Κυνηγιούνται συνέχεια γύρω γύρω.)
- ΑΡΗΣ Ναι, σιγά! Κι ο μπαμπάς τότε... κρυφά... εσένα αγαπάει πιο πολύ! Γιατί κι εγώ το ξέρω! Κι ας μου μιλάει συνέχεια εμένα!
- ΤΙΤΑ Ο μπαμπάς; Εμένα;
- ΑΡΗΣ Ναι, εσένα!
- ΤΙΤΑ Τι λες! Καθόλου! Μόνο εσένα!
- ΑΡΗΣ Εσένα...
- ΤΙΤΑ Όχι, εσένα!

Καθώς τρέχουν χτυπάνε σε μια καρέκλα, που πέφτει κάνοντας θόρυβο και... παγώνουν! Κοιτάζονται... ύστερα κοιτάζουν προς την πόρτα του διαδρόμου των γονιών τους... δεν ακούνε τίποτα κι έτσι ορμάνε ξανά ρίχνοντας